

Η μέριμνα του Θεού για τον άνθρωπο

Η «κουρά» (κούρεμα) σημαίνει την αφιέρωση του ανθρώπου στο Θεό και την εμπιστοσύνη στην Πρόνοιά Του. Τόσο η κουρά του λαϊκού κατά το Άγιο Βάπτισμα, όσο και η «κουρά» του μοναχού!

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΤΡΙΧΟΚΟΥΡΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Του Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε, ἐλέησον.

Δέσποτα Κύριε, ο Θεός ημών, ο τη εικόνη σου τιμήσας τον άνθρωπον, εκ ψυχῆς λογικῆς και σώματος ευπρεπούς κατασκευάσας αυτόν, ως αν το σώμα εξυπηρετήσαι τη λογική ψυχή· κεφαλὴν μεν ἐπὶ των υψηλοτάτων θείας, και εν αὐτῆ τας πλείστας των αισθήσεων καθιδρύσας, μη παρεμποδίζούσας ἀλλήλαις· ταις δε θριξί την κεφαλὴν οροφώσας, προς το μη βλάπτεσθαι ταις μεταβολαίς των ἀέρων, και πάντα τα μέλη αὐτῶ χρησίμως ἐμφυτεύσας, ἵνα δια πάντων ευχαριστήσῃ τῷ ἀριστοτέχνῃ. Αὐτός, Δέσποτα, ο δια του σκεύους της ἐκλογῆς σου Παύλου του Αποστόλου ἐντειλάμενος ἡμῖν πάντα εἰς δόξαν σὴν ποιεῖν, τον προσελθόντα **(την προσελθούσαν)** δούλον **(δούλην)** σου ἀπαρχὴν ποιήσασθαι κείρασθαι την κόμην της κεφαλῆς αὐτοῦ **(αυτῆς)**, εὐλόγησον, ἀμα τῷ αὐτοῦ **(αυτῆς)** ἀναδόχῳ· και δος αὐτοῖς πάντα μελετάν εν τῷ νόμῳ σου και τα ευάρεστά σοι πράττειν.

Ὅτι ἐλεήμων και φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις, και σοι την δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί και τῷ Υἱῷ και τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νυν και ἀεὶ και εἰς τους αἰῶνας των αἰώνων.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΔΟΣΗ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε, ἐλέησον.

Δέσποτα, Κύριε, Σὺ, πού ἐτίμησες τόν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα Σου, καί τόν ἔφτιαξες νά ἔχει λογική ψυχή καί ὁμορφο σῶμα, ἄξιο νά ὑπηρετεῖ τή λογική ψυχή· καί ἔβαλες τό κεφάλι στό πιό ψηλό σημεῖο· καί τοποθέτησες σ' αὐτό τίς πιό πολλές αισθήσεις· καί τό κάλυψες μέ τά μαλλιά, γιά νά μή τό βλάπτουν οἱ ἀλλαγές τῶν καιρικῶν συνθηκῶν· καί ὅλα τά ἄλλα μέλη, τά φύτευσες ἐκεῖ πού χρειάζονται, ὥστε νά Σέ εὐχαριστεῖ σάν ἀριστοτέχνη καί νά Σέ ἐυγνωμονεῖ γιά ὅλα·

Σὺ, Δέσποτα, πού μέ τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Σου, τόν ἀπόστολο Παῦλο, μάς ἔδωσες ἐντολή, ὅλα νά τά κάνουμε πρός δόξαν Σου, εὐλόγησε τόν δούλο Σου (.....) πού ἦλθε μαζί μέ τόν ἀνάδοχό του νά προσφέρει, πρώτη του θυσία σέ Σένα, τά μαλλιά του. Φώτισέ τους, σέ ὅλα τά θέματά τους νά ἀναζητοῦν τήν λύση στόν νόμο Σου· καί νά πράττουν ὅσα εἶναι εὐάρεστα σέ Σένα.

Γιατί εἶσαι ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος· καί σέ Σένα ἀναπέμπομε τήν δόξα, τόν Πατέρα καί τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα και πάντοτε και στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Στα Καρούλια!

Από το βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη, *Αναφορά στον Γκρέκο*, εκδ. Ελ. Καζαντζάκη, 1964.

Όσα φέρνει ο Υπολογιστής!

Τίναξα το κεφάλι πεισματωμένος:

- Με το εγώ αυτό ξεχώρισε ο άνθρωπος από το ζώο, μην το κακολογάς, πάτερ Μακάριε.

- Με το εγώ αυτό ξεχώρισε από το Θεό. Πρώτα όλα ήταν ένα με το Θεό, ευτυχισμένα στον κόρφο του. Δεν υπήρχε εγώ και συ κι εκείνος· δεν υπήρχε δικό σου και δικό μου, δεν υπήρχαν δυο, υπήρχε ένα· το Ένα, ο Ένας. Αυτός είναι ο Παράδεισος που ακούς, κανένας άλλος· από κει ξεκινήσαμε, αυτόν θυμάται και λαχταρίζει η ψυχή να γυρίσει· βλογημένος ο θάνατος! τί 'ναι ο θάνατος, θαρρείς; Ένα μουλάρι, το καβαλικεύουμε και πάμε. Μιλούσε, κι όσο μιλούσε το πρόσωπό του φωτίζονταν· γλυκό, ευτυχισμένο χαμόγελο ζεχύνονταν από τα χείλια του κι έπιανε όλο του το πρόσωπο. Ένιωθες βυθίζονταν στην Παράδεισο.

- Γιατί χαμογελάς, γέροντά μου;

- Είναι να μη χαμογελώ; μου αποκρίθηκε· είμαι ευτυχής, παιδί μου· κάθε μέρα, κάθε ώρα, γρικώ τα πέταλα του μουλαριού, γρικώ το Χάρο να ζυγώνει.

Είχα σκαρφαλώσει τα βράχια για να ξομολογηθώ στον άγριο τούτον απαρνητή της ζωής· μα είδα ήταν ακόμα πολύ ενωρίς· η ζωή μέσα μου δεν είχε ξεθυμάνει, αγαπούσα πολύ τον ορατό κόσμο, έλαμπε ο Εωσφόρος στο μυαλό μου, δεν είχε αφανιστεί μέσα στην τυφλωτική λάμψη του Θεού. Αργότερα, συλλογίστηκα, σα γεράσω, σαν ξεθυμάνω, σαν ξεθυμάνει μέσα μου κι ο Εωσφόρος.

Σηκώθηκα. Άσκωσε ο γέροντας το κεφάλι.

- Φεύγεις; έκαμε· άε στο καλό· ο Θεός μαζί σου.

Και σε λίγο, περιπαιχτικά:

- Χαιρετίσματα στον κόσμο.

- Χαιρετίσματα στον ουρανό, αντιμίλησα· και πες στο Θεό, δε φταίμε εμείς, φταίει αυτός που έκαμε τον κόσμο τόσο ωραίο.

